

12

Interpres

Parmakkapı, İmam Sokak Ziya bey Han Kat 4

Tel. ; 44 72 34

Beyoğlu

No.....

27 Ocak 1967

Yeni Gazete (İstanbul)

Antep'te bir kadın ressam

Gaziantep'te yaşayan ve amatör bir ressam olan Mrs. Grace Privratsky, tablolarıyla bir arada görülüyor.

Mrs. Grace Türkiye'yi ikinci vatan sayıyor

RÖPORTAJ : SALİH UYGUR

— İstanbul'a gidiyorsunuz. Güle güle gidiniz... Yalnız, sunu unutmayın ki, size hiç gıpta etmiyorum.. Çünkü Gaziantep'i, insanların, çevremi, bu kahraman, güzel Türk şehrinin ikinci vatanım gibi o kadar çok seviyorum ki..

39 yaşında, Mrs. Grace G. Privratsky, piyanonun başına geçiyor, hem yumuşak sesi ile, Amerika'nın tanınmış halk türkülerini söylüyor... «Oh my Darling Clementine», «The Song of a Cowboy», «There is blood on the Saddle», «Yellow Roses of Texas»..

Ve, gülererek anlatıyor.

— Elimden geldiği kadar kocama (Amerikan hastanesi müdürü Mr. George) yardımcı olmaya çalışıyorum... Çocuklarımla, hastalarla uğraşmak, zevkli, fakat aynı zamanda yorucu bir iş... Sonra... Boş zamanlarımı, sosyal çalışmalarla doldurmaya gayret ediyorum. Ders veriyorum....

— Peki, okulda da şarkı söylüyor musunuz?

Bir kahkaha, odayı cınlattı. Gülüyor, gülüyor..

— Evet.. Bazı zamanlar söylüyorum.. Gülmeme aldırış etmeyin. Şarkı ile ilgili bir hatırayı düşündüm de. Bir gün, öğretmen okulunda, «Oh my Darling Clementine» söylemiş, öğrencilere de öğretmeye çalışmışım. Tam dışarı çıkarken, bir öğrenci yaklaştı, bana, «— Oh my darling», dedi. O kadar sevimli ve samimi idi ki.. Ama ben, bir an şaşırđım, «— Evet, dedim. kocam her zaman bana böyle hitap eder»... Onu hatırladım da....

— Tablolarınız çok güzel... Bir hayli de emek sarfetmişsiniz

— Şaheser demek mümkün değil.. Ama, bu tabloları yaparken, Gaziantep şehrinin ve özellikle insanların samimiyeti, sevimliliği, yakınlıkları beni bir hayli etkiledi... Eğer tabloları beğeniyorsanız, bunda, yüzde 95 oranında, Gaziantep sevgisini, yüzde 5'te benim sanatımı bulmanız gerekir...

— Yalnız yağlıboya tablo mu yapıyorsunuz?

— Hayır... Hoşuma giden bir çok yerin eskizlerini, karekalem resimlerini de yapıyorum...

— Satıyor musunuz?

— Pek azını sattım... Amerika'ya gitmişim, orada bir kaç sergi açtım, çok ilgi topladı... Adana'da da sergi açtım... Ama, size doğrusunu söyleyeyim... Sergilerimin, özellikle Amerika'da, hangi yönden ilgi topladığını pek anlıyamadım. Zira, ziyaretçiler, resimleri, gördükleri yerleri, özellikle Gaziantep'li kimselerin portrelerini o kadar çok beğendiler, sevdiler ki. Ama, benim için hepsi bir. Hattâ, tablolarımdan, eskizlerimden çok Türkleri, Türkiye'yi tanıtmak ve sevdirmek, bana daha çok gurur verir...

— Çocuklarla uğraşmak gücümü geliyor size?

— O kadar fazla sayılmaz... Zaten, çocuklarım küçük, hepsini de Türk okullarında okutuk, okutuyoruz... Hattâ, bir oğlum, sınıfta, diğer öğrencilerle beraber üstün başarılar sağlarken, o kadar seviniyorum ki.

— Türk okulu dediniz, hangi okul, ne okuyorlar?

— Canım, Türk okulu, yani

Akyol ilkokulu... Türk kardeşleri ne okuyorlarsa, Türk tarihini, coğrafyasını, yurt bilgisini, hattâ din dersini... Madem ki Türkiye'deyiz, Gaziantep'teyiz, bütün kurallara uymamız gerekir. Kaldı ki, bundan, ben de, kocam da, çocuklarımız da, hepimiz gurur duymaktayız.

— Resim sanatına yeni mi başladınız?

— Pek o kadar değil... Daha çocukluğumdan, liseye giderken, hem piyano çalıyordum, hem de resim yapıyordum. Ama, açıkçasını isterseniz, ben, ni, resim yapmaya, daha ziyade, renkli, güzel Türkiye ve Türkler, için için teşvik etti... Keşke daha başarılı tablolar yapsam, Amerika'da, dünyanın dört bir bucağında sergiler açsam, bu güzel ülkeyi, bu mükkemmel insanları her tarafta tanıtsam...

— Yani, sergileriniz, bir bakıma «Türkiye propagandası» için vesile oluyor, desenize...

— Elbette.. Türkiye'nin adını duymamış insanlar bile geliyorlar, hayret ve hayranlıkla, ilgi ile tablolarıma bakıyorlar, sonra da, binlerce sorular soruyorlar.. Onlara cevap yetiştirmek o kadar zevklidir ki...

Grace, bir elinde fırçası, ilâve ediyor, «— İstanbul'a gidiyorsunuz, güle güle.. Ama, Anadolu'nun tatlı renklerini, üstün karakterli kahraman insanlarını da geride bırakıyorsunuz. Size yazık değil mi?».

Ve Grace Privratsky, bütün tablolarının, eserlerinin tek ismi olduğunu da ilâve ediyor..

— Türkiye, Türkler ve Gaziantep sevgisi...